

LLEI DE LA INTERVENCIÓ INTEGRAL DE L'ADMINISTRACIÓ AMBIENTAL.

EL PAPER DELS PROFESSIONALS.

Ara fa un temps, a l'any 1986, en unes jornades sobre "turisme i medi ambient" celebrades a Sant Feliu de Guíxols, l'alcalde ens va convidar a treballar per donar al medi ambient una categoria superior i, fent servir un joc lingüístic, transformar-lo en "entero".

Creiem que aquest moment ja ha arribat Sr., Vicente.

L'evolució del concepte de "medi ambient" ha estat, sense cap dubte, una de les evolucions més decidides i fortes. Hem passat de considerar el medi ambient com la disciplina que estudiava els voltants de les ciutats i dels pobles, a parlar de sostenibilitat.

Actualment a ningú no se l'hi escapa que la paraula sostenibilitat no te res a veure amb un desafiament a la llei de la gravetat. Ara quan parlem de sostenibilitat no ens referim a situacions físiques originades per elements rígids que impedeixen la caiguda lliure d'un objecte, no.

Quan parlem de sostenibilitat, parlem d'equilibri, parlem de química, parlem de física, d'enginyeria i de arquitectura, parlem de fites a assolir, parlem de convivència, parlem de compartir, parlem de coexistència, en resum, parlem de futur.

El treball de "guardià del medi ambient" ha passat, com havia de ser, de l'exclusivitat d'uns grups d'estudiosos i ecologistes, a ser tot una conselleria qui es preocupa per legislar i per controlar el que es fa al territori.

S'ha de valorar degudament el fet que, dins de la mateixa evolució, s'ha passat de considerar el litoral, l'abastament d'aigua, el sanejament de les ciutats, la recollida d'escombriaires, etc., com elements que formaven part de l'urbanisme i del creixement econòmic, a considerar-los com actuacions medi-ambientals i es regulen dintre de la conselleria de medi ambient. Ara formen part activa del fet de la sostenibilitat.

És ben evident, que quan parlem de sostenibilitat, també parlem de energia nuclear, de contaminació atmosfèrica, de sorolls, d'energies renovables, d'energia eòlica, si però, a vegades, les nostres necessitats comporten una afecció directa al medi, i ara ja no podem ser insensibles a aquesta realitat.

La societat és sensible al fet de la sostenibilitat, trobem sovint persones que exposen les seves inquietuds respecte a fets que poden afectar en poc o molt el medi ambient. A poc a poc, els temes de sorolls, la contaminació lumínica, el gasos de la combustió, etc., estan dintre del que es pot considerar com una preocupació d'ordre social, i també individual.

La sensibilització social i individual porta a reflexionar sobre temes que abans no tenien la importància que haurien d'haver tingut. L'administrat és cada vegada més sensible a temes medi-ambientals, fins i tot trobem que ara considerem alguns detalls de qualitat mediambiental com components del conjunt de la qualitat de vida d'un lloc determinat.

Els coneixements actuals i la divulgació han permès que es pugui criticar i valorar, d'una forma generalitzada, alguns aspectes de la qualitat del medi de manera senzilla. Aquest aspecte de la ciència i del coneixement, així com l'educació i la divulgació dels mateixos, obliga a considerar la necessitat de legislar amb coherència.

És un fet que sense administrat no hi hauria administració, i en aquest cas l'administració ha pres la iniciativa de modificar la normativa que regia i regulava les activitats, fins al punt de pronunciar una llei concreta d'intervenció integral, la ja coneguda llei 3/1998, de 27 de febrer, i el seu reglament de desplegament, el decret 136/1999. L'administració ha legislat amb coherència, ha promulgat una llei que substitueix una altra que estava obsoleta.

Amb aquesta llei l'administració ha establert els punts de referència de la relació entre ella i l'administrat, en temes referents a aquelles activitats que puguin afectar el medi ambient en alguns dels seus processos, parcial o totalment. S'ha donat importància a uns controls necessaris de certes activitats, que d'altra manera podrien arribar a produir molèsties quotidianes, problemes endèmics i, fins i tot, agressions irreversibles.

El legislador, per donar el correcte funcionament a la llei, posa en contacte tots els elements que intervenen en la producció de riquesa i en la seva gestió.

L'administració ha estipulat uns barems de control a la implantació de les activitats, be sigui en qüestions d'abocaments, d'emissions de gasos, de sorolls, de producció de residus, etc.

Les empreses volen continuar les seves activitats econòmiques amb els corresponents nivells de creació de riquesa, la societat vol mantenir i incrementar la qualitat del medi i el administrat vol incrementar la qualitat del seu entorn.

Totes aquestes afirmacions no són incompatibles. L'administració, l'administrat i la societat no són contraris ni enemics, mes aviat han de tenir els mateixos interessos en les qüestions del medi i de l'entorn.

La realitat de l'administració és que ha de preservar el bé general davant del bé particular, ha d'agafar amb força la defensa de l'administrat que, al cap i a la fi, és qui l'ha creat. L'administració disposa dels seus tècnics que ha de fer servir per mantenir els controls necessaris durant la implantació i el desenvolupament de l'activitat de les empreses. Aquest control, tant l'inicial com el periòdic, el recull la llei vigent.

La llei dona un rol important al tècnic, però no és aquesta la seva millor intervenció.

Ara resulta complicat trobar activitats una mica complexes que no siguin multidisciplinàries, tothom s'adona que la instal·lació de certes activitats passa per un exercici d'arquitectura, un altre d'enginyeria i acaba per l'aportació súper especialitzada d'alguna branca específica. Aleshores, el tècnic o tècnics han de saber traduir les inquietuds de l'empresa al llenguatge de l'administració, adaptar-les a la normativa vigent, mantenint els criteris d'oportunitat, economia i competitivitat de la inversió.

A vegades el llenguatge que es fa servir a l'administració no és intel·ligible per l'administrat, i també passa que el llenguatge de l'administrat no és el que l'administració té per norma, en aquest cas el tècnic ha de ser qui posi en bona sintonia el binomi administrat – administració. En aquesta intervenció del tècnic, en la relació entre l'administració i l'administrat, és quan el seu treball es projecta en tota la seva magnitud.

Hi ha moments en que el trinomi administració, administrat i societat no troba el punt de concurrència, i el treball d'un tècnic pot ajudar a entendre la posició de cadascun, i el que és molt més important, pot assolir el correcte enteniment de les parts.

El tècnic no ha de ser el simple redactor d'un projecte, ha de saber posar en consonància els interessos i les il·lusions de la inversió, amb el control que ha de exercir l'administració amb la seva normativa i amb el respecte a l'administrat i l'interès social.

A la legislació vigent els tècnics tenen un tasca important. Des de les seves actuacions en activitats compreses en la llei 3/1998, com redactors dels projectes i com responsables tècnics davant de l'administració, passant pel tècnic de l'administració que farà la tasca de control, fins els tècnics de les EAC, que complementaran i tancaran el cicle començat en el moment de tirar endavant una activitat.

El nostre col·lectiu considera que les tasques dels tècnics no han de finalitzar en els punts expressats abans, més aviat el que ha de produir-se és un contacte permanent entre l'administració i els col·lectius de tècnics per poder actualitzar de manera constant la relació entre les parts que intervenen en la implantació d'una activitat.

Aquesta relació fomentarà el coneixement per part de l'administració de les inquietuds del particular quan es parla de començar una activitat, i el tècnic podrà explicar a l'administrat el perquè, el com i el quan de les diferents normatives d'obligada aplicació.

La tramitació de les activitats subjectes a la llei 3/1998 s'estan portant a terme de manera majoritària a través de tècnics en enginyeria, ara bé no hem d'oblidar que el concurs d'altres tècnics com arquitectes, arquitectes tècnics, químics, biòlegs, també és important i cada vegada es farà més important.

El disseny dels edificis, tant residencials com industrials, és cada dia més important, i aquí tenen molt a dir les branques d'arquitectura i d'enginyeria, però una vegada dintre de l'edifici ens trobem amb les instal·lacions, i després haurem d'avaluar i resoldre el problema dels residus. Evidentment, estem davant de programes d'actuació multidisciplinars, i aquí és on els professionals hem de donar la resposta que la societat espera de nosaltres.

Girona, juny de 2002